

TÝDENÍK

www.republikani.com
www.repmladez.com

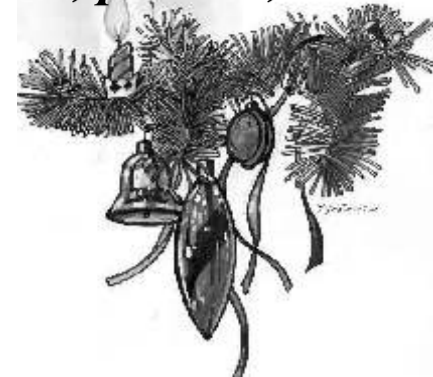
REPUBLIKA

PROSINEC 2003

ČÍSLO 50 - 51/ROČNÍK XIV

6 Kč

*Přeji Vám všem
a všem Vaším blízkým
krásné prožití vánočních
svátků, pohodu, klid a mír*

Váš Miroslav Sládek

II. část rozhovoru PhDr. Miroslava Sládka se studentkou VOŠ sociálně právní v Mostě Bohuslavou Skořepovou

Palčivým problémem zemí EU (a také ČR) je přistěhovalectví. Každá země se s tímto problémem vypořádává po svém, přičemž koncepce EU je založena na benevolentním přístupu k imigraci, kdy narůstající přirozený úbytek obyvatelstva je kompenzován zvýšením přírůstku obyvatelstva migrací. Přistěhovalectví z některých zemí (především ze zemí bývalého SSSR) s sebou však přináší nemalé komplikace, zejména nárůst kriminality. Jaké řešení této problematiky v evropském i českém měřítku byste navrhovali?

Ad 8.
Předkládat v roce 1992 návrh přistěhovalecké politiky se zdálo naprosto zbytečné a zavánějící nacionalismem a rasismem. Takto jsme také byli častovaní těmi, a byla jich většina, kteří podcenili narůstající nebezpečí. Nepříznivý demografický vývoj poté dodal další argument, který používají dnes hlavně média a politici. Evropská populace stárne a ubývá tak průběžně schopných lidí. Takovýto argument ovšem dokáže přesvědčit jen velmi málo myslící spoluobčany. Přistěhovalectví pocházejí převážně ze zemí, kde se nic nenaučili a to ani pracovat. Proč a jak by tedy mohli svoje schopnosti uplatňovat zde? Proč by zde pracovali na bílé duchoce? Jak dlouho by je to bavilo, než by došli k závěru, že je lepší si nechat zemřít? Pro příklad můžeme jít opět třeba do Spojených států. Tam dnes existují celé čtvrti velkých měst, které poznáte už z dálky podle obrovského nepořádku. Po kolena v odpadcích se brodí již bůhví kolikátá generace zvyklá žít jen ze sociálních dávek. Mladí fetují a kradou mimo jiné i proto, že v rodině nikdy nebyl nikdo, kdo by pracoval a mohl o této formě trávení volného času referovat mladším. Megacity v Latinské Americe jsou obklopena slumy právě takových přistěhovačů s jejichž pomocí by parlamentní Banda pěti (Parlamentní strany si právem vysloužily toto pojmenování. Liší se sice názvy a tím co vykládají v televizní debatě. Ve skutečnosti je to však skupina stále stejných korytářů majících jediný cíl, udržet se u koryta pokud možno na věčné časy. Však také po každé debatě, ve které divákům předvedou jak to s nimi myslí vážně a co všechno jsou ochotni obětovat pro své voliče, se srdečně obojmou a dlouho se u piva svorně pochechtávají tomu, jak se jim opět podařilo udělat z lidí blbce. A v takové skupince najdete všechny, od komunistů až po zapřísáhlé pravíčáky z Unie svobody.) chtěla léčit naši ekonomiku a sociální péči. Jediným řešením je velmi striktní přistěhovalecká politika a dokonalé zabezpečení našich hranic. Do republiky přijímat pouze těch několik málo vybraných jedinců třeba podle profesní zdatnosti (atomový vědec, úspěšný obchodník z Honkongu apod.). Jinak do republiky nepouštět nikoho. To ovšem neznamená, že bychom byli proti jakékoliv pomoci. Ano, pomáhejme chudým zemím a lidem. Ale ne zde sociálními dávkami, ale tam u nich doma. Pomozme jim zvelebit jejich rodnou zemi, rozvinout jejich průmysl a zvýšit vzdělanostní úroveň. To vše ale zdůrazňuji u nich doma. Jestliže všichni s trochou odvahy skončí tady u nás, jejich rodná země zpustne a bude plodit další generace nevzdělaných chudáků, kteří se budou snažit dostat k nám. Že je takový vývoj reálný je nepochybné a že by skončil úplnou likvidací nás, původního domorodého obyvatelstva je jisté.

Vzrůst kriminality je potom

jen jedním, i když velmi nepříznivým průvodním jevem. Velmi alarmující je také nárůst trestných činů spojených s drogami. Nezástávám se žádného režimu, faktem však je, že například v Afghánistánu byl za vlády Talibánu prakticky vymýcena produkce drog. Po osvobození a předání vlády do rukou prozatímní vlády je produkce dokonce vyšší než byla před vládou Talibánu. Podobně posloužilo producentům drog i faktické předání vlády nad Kosovem Albáncům. Ti jsou dnes hlavními producenty, pašeráky a prodáváči drog přímo v Evropě. Jak licoměrně potom zni ujišťování USA a Evropské unie, že myslí boj s drogami vážně a jak zbytečně jsou vyhazovány oknem miliony dolarů, které nakonec stejně skončí v majetku drogových bossů.

Jak hodnotíte obecně současnou politickou situaci v ČR a postavení ČR v mezinárodněpolitických vztazích?

Ad 9.
Reálné hodnocení současné politické situace v České republice a její mezinárodní postavení by bylo až příliš negativní. Z úcty ke své rodné zemi proto musím konstatovat, že lidé zde dokázali v relativně dobrém stavu přežít i horší režimy. Co však nalézt dobrého tam, kde již téměř sto let vládne stále stejná skupina lidí. Jména spojená s Gottwaldem v době, kdy prohlašovali, že se učí jezdit do Moskvy jak zakroužit demokracií krkem, nás dnes reprezentují v Senátu (Davidová-Moserová), fanatický komunistický novinář vybízel v Rudém právu k popravě té kapitalistické hyeny Horákové, jeho syn nás učí demokracii také v Senátu (Ruml), fanatické soudruhy, které nejen lkaly nad úmrtím generalissima Stalina, ale především vyházely buržoazní živly z vysokých škol dnes mají potomky ve vládě (Mlynář). Většina současných poslanců a senátorů byla ještě nedávno členy podle zákona zločinecké organizace a aktivně podporovala zločinnou ideologii a to dokonce jako poslanci tehdejšího loutkového parlamentu (Kraus). Otec reprezentoval socialistické Československo ve Washingtonu, zatímco syn studoval na Vysoké škole diplomatické v Sovětském svazu a dnes reprezentuje Českou republiku v Bruselu (Telička). Příslušníci StB dostávají rentu za odsouzená léta při mlácení studentů, zatímco vězňové komunistických lágrů umírají v bídě na následky krutého zacházení. Předlistopadoví funkcionáři KSČ úspěšně podnikají zatímco mrtvé občany Československé republiky ze sibiřských gulagů se většinou nepodařilo ani nalézt. Copak se mezi devíti miliony lidí (milion měl tu správnou legitimaci) nenajde dostatek natolik schopných, abychom nemuseli poslouchat pořádat ty stejné. Je ovšem pochopitelné, že s takovýmito názory jsem krajně nepohodlný. I když protiargument se přímo nabízí. Proč si je tedy lidé znovu a znovu dobrovolně volí. Na takovou otázku však nelze jednoznačně odpovědět. Třeba i proto, že jim byl soustavně vnucován pocit viny. I bývalý prezident Havel přeci prohlašoval, všichni jste vinni neboť jste zde žili. Možná lidé opakují volbu, protože jsou přesvědčeni, že zde skutečně nikdo lepší není. A když denně sledují televizní pořady, vtloukající jim tento názor, byl by zázrak, aby si to nemysleli.

Stalo se přímo módním trendem spojovat politiku a umění. Mám na mysli tak zvanou lehkou múzu. Kdysi měli lidé více rozumu a po setmění museli být komedianty za branami města. Dnes hrají na volebních mítincích. Ani to by však tolik neškodilo, kdyby to nebyli ti stejní, kteří se stejnou písní a úsměvem blahopřáli komunistickým pohlavářům k narozeninám a podepisovali Antichartu. A pro ty mladší spoluobčany, seděli tehdy v Národním divadle úplně

všichni.

Možná, že hraje roli i přirozená vlastnost lidské psychiky, na špatné se z hygienických důvodů zapomíná a ohleduplná paměť uchová pro každého jen to hezké. Vždyť si tehdy nikdo nemohl sice moc vyskakovat, ale hlady neumřel. Dnes si sice může člověk vyskočit, ale sráží ho pomyslení, že ztratí práci, vyhodí ho z bytu na ulici a možná tedy umře i hladem. A jak vždy zdůrazňovali materialisté, duch je až druhotným produktem hmoty. Lidské bytosti je takovouto uvažování většinou bližší než naprosto nehmotné pojmy jako svoboda, hrstost nebo bezvýznamný vlastní názor.

Mezinárodní postavení České republiky není vůbec žádné. Prezidenti (záměrně neříkám naši, neboť jsem je nevolil, protože nebyl přijat republikánský návrh na přímou volbu prezidenta) ČR jezdí do USA v době, kdy tamní prezident je ve Velké Británii a podobně. Těžko si někdo bude vážit politika, který si neváží sám sebe. Všichni dosavadní polistopadoví prezidenti jsou také tak chudí, že si musejí nechat cestu zaplatit soukromými osobami, které je ukazují na večírcích jako cvičené opice. Váha příkládaná České republice se projevila i při vyjednávání podmínek přistoupení k Evropské unii. Naprosté a bezvýhradné podřízení se diktátu je nám vlastní již od doby Bílé hory a Mnichova. Jedním ze zaklínadel používaných proti mně je i nálepka extremismu. Extremistické jsou však všechny dosavadní vlády u nás. Když jsme byli v područí Moskvy, měli jsme na náměstích více rudých hvězd než sami Rusové. Nyní jsme zase mnohdy kapitalističtější než dříve proklínáný Wall Street. Až sem přijdou Tataři nechá si vládnoucí garnitura operovat oči na šikmo a žít se bude výhradně syrovým masem utlučeným pod koženým ministerským křeslem.

Jaké místo zaujímá v dnešní společnosti dle Vašeho názoru sociální politika? Jaký význam má pro každého jedince?

Ad 10.

Nemám patent na rozum, ani nejsem zdrojem nějakých originálních nápadů. Proto musím konstatovat, že si důležitost sociální politiky uvědomovali mnozí významní politici i podnikatelé již v době první Československé republiky. Již tehdy bylo jasné, že společenského smíru a jednoty lze dosáhnout jedině tím, že se všichni budou moci, byť v rozdílné míře podílet na vytvořeném bohatství. Sociální politika v užším slova smyslu představuje jeden ze základních rysů lidské povahy a tím je solidarita. Tou se také člověk liší od zvířat. Pro jedince, který je odkázán na pomoc znamená přežití a uchování si důstojnosti, pro jedince, který dává je potvrzením smyslu existence.

Významnou složkou sociální politiky je politika zaměstnanosti a státní sociální podpory. Jak hodnotíte činnost Ministerstva práce a sociálních věcí pod vedením ministra Škromacha?

Ad 11.

Jestliže si zdravý člověk sedne na hodinu do invalidního vozíku, dokáže tím jediné, zesměšňovat zdravotně postižené spoluobčany. S vědomím toho, že může kdykoliv vstát se přeci nemůže ani náhodou vžít do psychiky člověka trpícího. Chtěl bych téhož ministra vidět, kdyby se stal obětí krutého žertu. Někdo by mu mohl do alkoholu, který tak rád pije, že nemá ani čas pečovat o tělesnou čistotu a proto si vysloužil přezdívku Špindíra, přimíchat nějakou silnou drogu. Pokud by měl dokonalé "okno" bylo by snadné mu namluvit, že se stal obětí autonehody a je ochrnutý. Poté by asi teprve pochopil co se odehrává v myslích lidí, kteří jsou odkázáni na naprosto

neschopné úředníky jeho ministerstva. Jinak mohou pochybovat o tom, zda vůbec nějaká státní politika zaměstnanosti a sociální podpory existuje. Nahodilá gesta ještě k tomu závislá na momentálním přílivu nebo odlivu cizích investic nelze nazývat žádnou politikou. Pouze podpora domácích podnikatelů a omezení přílivu přistěhovačů umožní vládě provádět aktivní politiku. Sociální podpora by měla náležet jen těm skutečně potřebným a domácím. Sociální podporu nemůže brát přistěhovelec, právě tak jako ten, který nechodil ani do základní školy a při oslavě osmnáctých narozenin se nechal prohlásit za invalidního důchodce ač překypuje zdravím. Tu skupinu obyvatel nemusím ani konkrétně jmenovat, každý ví o kom hovořím. V této a v mnoha jiných souvislostech se hovoří o romech, tento násilný novotvar dokazuje opět jediné. Prozatím jsme měli vždy bohužel vlády, které se snažily dokázat svým pánům (pochopitelně ne občanům vlastní země), že jsou oddanými služebníky. Ač se například ve francouzštině nebo němčině hovoří zásadně o cikánech, u nás máme dnes již neuznanou značku automatických praček. Jsem zvědav kdy se bude přepisovat Karel Hynek Mácha nebo opereta Romský baron.

Současná míra nezaměstnanosti v ČR je poměrně vysoká (v některých okresech i vyšší než 20%), taktéž v zemích EU. Jaká hlavní opatření by se měla přijmout pro zvýšení míry zaměstnanosti?

Ad 12.

Například snížení daní je jedním ze způsobů jak posílit investice a tím vytvářet nové pracovní příležitosti. Není to však jediný způsob. Dalšími je již zmíněné radikální snížení počtu přistěhovačů, kteří vykonávají sice zpočátku nekvalifikované práce, ale postupně vytlačují domácí i z míst tak kvalifikovaných jako jsou například lékaři. Podpora živností a drobného podnikání, atd.

Jedním z opatření na podporu zaměstnanosti je zvýhodnění ekonomicky aktivních jedinců před ekonomicky neaktivními především optimálním nastavením výše minimální mzdy a životního minima. Jaké by podle Vašeho názoru mělo být v současných podmínkách toto "optimální nastavení"?

Ad 12a. (nerad používám nešťastnou číslovku, dokonce ani týdeník Republika nemá toto číslo)

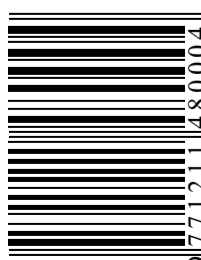
Bude to znít jako utopie, ale životní minimum by nemělo být nižší než 8 000Kč a minimální mzda alespoň 15 000Kč. Za několik měsíců budeme členy EU a tam také nikdo za 500 Euro nežije, dokonce ani nezaměstnaný. Tato propast bude jedním z velkých problémů EU po 1. květnu příštího roku a pokud dojde k plánovanému rozšíření o další, podstatně chudší země v roce 2007, bude to znamenat úplnou katastrofu. Představu, jak tuto situaci zvládnout nemá podle mého názoru ani v Evropské komisi ani mezi odborníky vůbec nikdo. Pokud ovšem neexistuje tajný plán EU na silové řešení sociálních nepokojů, jak o tom již několikrát hovořili politici v současných členských zemích Evropské unie a jak byli dotazováni členové Rady Evropy.

Jakými opatřeními by bylo možno dosáhnout vyššího pracovního zapojení zdravotně postižených občanů?

Ad 14.

Žádný podnikatel dnes nezaměstná zdravotně postižené, aniž by z toho měl prospěch. A do této oblasti nelze ani zavádět nějaké prvky dobročinnosti nebo sponzorství. Proto bude muset být vytvořen co nejširší program státní intervence jako jsou dotace, daňové úlevy. V této oblasti není možné uvažovat o jakémkoliv řešení bez výrazné solidarity.

50

9 771211 480004

V. V. Žirinovskij

Všichni upřímní vlastenci jistě s uspokojením zaznamenali výsledky posledních parlamentních voleb v Ruské federaci. Do Státní dumy se dostaly pouze čtyři politické strany. Liberálně demokratická strana našeho velkého přítele pana předsedy Žirinovského se stala třetí nejsilnější.

Úspěch sám o sobě je to vynikající. Liberálně demokratická strana ruští vlastenci se stali skutečnými vítězi voleb.

Úspěch je to však o to cennější, že strana i její předseda jsou vystaveni stejným útokům, jako Republikáni v naší zemi. Informační blokáda, zesměšňování, podlé útoky na předsedu strany (je to prý rváč, napadl nějakou ženu, v televizním studiu polil nějakého najatého provokatéra apod. prostě vše co známe z našich médií). Novináři pana Žirinovského již mnohokrát odepisovali a prohlášovali ho za bývalého, nevýznamného politického klauna. Výsledky předchozích voleb jim dávaly částečnou naději, že se zbaví vynikajícího člověka a vzdělaného polyglota. Liberálně demokratická strana měla stále horší výsledky a průzkumy veřejného mínění před letošními volbami dokonce předpovídali, že se tato strana do

parlamentu vůbec nedostane. Skutečné výsledky předčily očekávání a způsobily zmatek v řadách našich společných nepřátel. Ano, společných. Jestliže kampaň proti vlastencům je řízena jednou skupinou lidí z jednoho centra a za použití stejných metod a jestliže jsem my všichni členy Světového kongresu vlasteneckých stran, potom jsou pan Žirinovský a členové jeho strany našimi spolubojovníky a jeho nepřátelé jsou i našimi nepřáteli. Výsledky ruských voleb by měly být především povzbuzením pro nás všechny. Trend všude ve světě je jasný a náš úspěch je jen otázkou času. Vlastenci všech zemí spojte se!!!

Miroslav Sládek

Válka v Iráku

Jádrem strategie jsou teroristické akce, přičemž terorismus se stává náhradou gerilové války

Oběti vietnamské války mají ve Washingtonu pomník v podobě obrovského zákopu. Na jeho stěnách jsou jména 58 tisíc vojáků, kteří se z nejdelší vojenské akce v historii USA nevrátili, ani zemi nepřinesli vítězství.

Tři miliony veteránů nebyly přijaty s vděčností, spíš pocítovaly pohrdání. Bojové nasazení stálo americké daňové poplatníky sto padesát miliard dolarů a způsobilo inflaci. Došlo k rozdělení národa spojené s vážnými morálními důsledky. Nelze se proto divit, že se ozývají varovné hlasy, aby okupace Iráku neskončila podobně.

Válka ve Vietnamu měla zadržet komunismus. Nikdo z amerických prezidentů ale nenašel recept na vítězství. D. Eisenhower po porážce Francouzů u Dienbienphu pomoc odmítl, pokud Paříž neurychlí proces nezávislosti indočínských kolonií a nepřipojí se Británie. To se nestalo a vedlo k rozdělení Vietnamu. Ani J.Kennedy do Vietnamu vojska nevyšlal, jen zvýšil vojenskou pomoc a počet poradců. Teprve L.Johnson nechal nejprve vietnamské území bombardovat a později sem poslal bojové jednotky, jejichž počet postupně vzrostl na víc než půl milionu.

S narůstáním ztrát se veřejné mínění začalo obracet proti válce. R. Nixon sice slíbil boje ukončit čestnou dohodou, ale pokračoval v nich dál, zvláště bombardováním severovietnamského území. Ve světě to vedlo k narůstajícím protestům. K míru vedla až tajná pařížská jednání. Američané se snažili na válku zapomenout, ale dodnes se jim to nepodařilo, vietnamský syndrom stále žije. Stejně tak problém tzv. asymetrických válek.

Irácké tažení je od korejského, vietnamského či afghánského v mnohém odlišné, ale má i společné rysy. Tím nejproblematictější je ozbrojený zásah velmocí do civilizace řídicí se jinými kulturními vzorci. Tím druhým je, že zásah nebyl proveden v optimálním čase. V případě Iráku bylo pravděpodobně vhodnější období po anexi Kuvajtu.

Nyní paradoxně situaci zkomplikoval rychlý vojenský úspěch, jehož příčinou byla nejspíš infiltrace iráckých vojenských struktur západními zpravodajskými službami. Tím se zároveň uchovaly i jiné ozbrojené složky blízké Husajnovi. Ty spolu s aktivitami AlKáidy a jinými teroristickými seskupeními stejně jako ve Vietnamu a Afghánistánu začínají vést asymetrickou válku. Zamyšlení, jestli Irák nebude nový Vietnam, je tedy legitimní. Objevují se nové i starší metody vedení ozbrojeného boje. Konflikty mají vojenský i nevojenský charakter. V nových válkách operují i síly decentralizované a neprofesionální. Nelze rozlišit mezi válkou a mírem. V bojích v rozpadajících se státních útvech se integrují zbytky pravidelných armád s občanskými milicemi, stále méně se střetávají moderně vyzbrojené armády,

převládá konfrontace sil s výrazně zaostalými zbraňovými systémy a technologiemi. Mají tedy asymetrický charakter.

Ve srovnání s Huntingtonovou představou střetnutí civilizací se spíše prosazuje teorie Mary Kaldorové o ničivém odporu proti silám globalizace, jenž není veden na frontových liniích mezi soupeřícími státy, ale globalizovanými skupinami populace, nositeli a odpůrci změn, kteří cítí, že ohrožují jejich dosavadní způsob života.

Společensví demokratických států neumí zatím tomuto typu ozbrojeného násilí efektivně čelit, zvláště se jim nedaří v nových válkách zvládnout nové způsoby udržování míru. Vážnou překážkou je stranění jednotlivým aktérům ozbrojených konfliktů, kteří se později stávají nepřáteli, a nasazování enormního množství vojsk i masivní vojenské zásahy. Místo stability tak dochází k odporu proti silám, jež chtějí jako třetí strana vzájemné konflikty řešit. Převládá představa, že intervence mohou být úspěšně řešeny jen novým typem vojska policisty s novou výzbrojí i bojovou taktikou.

Je patrné, že nové formy války budou charakterizovány protivníkem, který disponuje nejen státními, ale i lacinými a zároveň vysoce účinnými prostředky, a zároveň bojištěm, čím dál tím méně definovatelným.

Těmito prostředky mohou být zbraně hromadného ničení, moderní výbušniny, informatika, média, kultura, peníze a drogy. Bojištěm se mohou stát rozsáhlé městské aglomerace, nedostatečné místní zdroje, veřejné mínění, politická kontrola, ale i počítačové sítě a ekonomický systém. Protivníky mohou být totalitní státy a teroristé či členové mafii. Spojení mezi nimi jim dává reálnou sílu. Totalitní státy je mohou vyzbrojovat, připravovat, ale operovat mohou samostatně.

Jádrem nové strategie jsou teroristické akce, přičemž terorismus se stává náhradou gerilové války. Strategie zahrnuje vyvolávání konfliktů, narušování řádu a pořádku, ničení, demoralizace a zastrahování. V nových formách války jsou patrné mnohostrannost, dlouhodobost a integrace obyvatelstva.

Analyzujeme-li současnou situaci v Iráku, má v mnohém uvedené rysy. Může proto přerůst ve vážný ozbrojený konflikt. Podle dosavadního průběhu hrozí se zhruba pětadvaceti až třicetiprocentní pravděpodobností naznačený katastrofický scénář. Ten lze překonat tím, že se okupačním silám podaří viditelně zlepšit životní podmínky obyvatel a najdou odpovídající model budoucího politického uspořádání, který by respektoval specifické zvláštnosti iráckého lidu a jeho historii.

hc

Ohlédnutí za uplynulými měsíci

Říjnové zastavení

O tom, že datum 28. října 1918 je jedním z nejvýznamnějších mezníků v naší historii není pochyb. Pouze mi uvedený den jako svátek nijak nepřipadá, jako kdyby nebylo co slavit.

Jenže. Na jedné straně, kdo by slavil. Nemůžeme to chtít po těch, kteří Československo rozbili těm opravdu jeho vznik nic neřiká a ani říkat nemůžeme. Těm je řada významných momentů v historii národa spíš trnem v oku, ať už je to doba husitská, stavovské povstání, národní obrození, vznik samostatného státu či odboj za druhé světové války. Jsou takoví, jež se snaží očistovat období vlády Habsburků, včetně období nejtragičtějšího a to doby pobělohorské, nazývané právem dobou temna. Tak jako bylo Rakousko-Uhersko žalářem národů, tak se snaží zemi zatahnout do dalšího žaláře národů, jakým je Evropská unie. Jaký rozdíl? Pouze ten, že místo z Vídně, budou chodit direktivy z Bruselu. Proto se ani nelze divit, že takovým vznik samostatného státu nic neřiká a ani si ho nijak nepřipomínají.

Budíž dík Vám RMS, že jste na toto výročí nezapomněli a každoročně ho připomínáte!

Tolik malé zamyšlení úvodem a nyní si připomeňme několik událostí, které tu byly bezprostředně kolem 28. října:

Československá národní rada v jejímž čele byla známá trojice T.G.Masaryk, Edvard Beneš a M.R.Štefánik byla uznána v zahraničí za prozatímní vládu Československa a dne 18. října 1918 vydala "Deklaraci nezávislosti Československa" známou pod názvem "Washingtonská deklarace". Podle ní měl být nový stát republikou. Mělo dojít k likvidaci šlechty, ochraně práv národnostních menšin, pozemkové reformě, uzákonění osmihodinové pracovní doby, odluce církve od státu. V podstatě šlo o první zákony, které byly po vzniku samostatného státu přijaty a realizovány v praxi. Doma se zatím situace vypustňovala natolik, že 14. října 1918 propukla generální stávka, kde lidé otevřeně volali po samostatném státě a odchodu Habsburků. Císař Karel V. byl najednou ochoten přiznat všem národům autonomii a přetvořit Rakousko v jakousi federaci. Nejednalo se o to, že by se v něm snad hnulo svědomí a chtěl napravit to, co neudělal jeho předkové, ale čistě mu šlo o praktickou věc zachránit trůn. Pokud by

Habsburkové chtěli udělit autonomii národům, měli možnost se předvést už v roce 1848 a nebo ještě v roce 1868, kdy došlo k tzv. Rakousko-Uherskému vyrovnání. Nestalo se tak, takže jasně ukázali své smýšlení!

V českých zemích již v říjnu 1918 působil tzv. Národní výbor, který vznikl z delegátů jednotlivých politických stran, z nejznámějších osobností, které ho tvořili stojí za zmínku jména jako dr. Karel Kramář, dr. František Soukup, dr. Alois Rašín, Gustav Habrman, Jiří Stříbrný. Tento Národní výbor se začal formovat již v létě 1917 na základě paritního zastoupení politických stran, kde se vycházelo z voleb v r. 1910. První rozhodnutí, která tento Národní výbor přijal, bylo sesazení Habsburků dne 13. listopadu 1918. Téhož dne byl zvolen T.G.Masaryk prvním prezidentem, byla přijata prozatímní ústava a sestavena prozatímní vláda. Národní výbor se rozšířil o další členy a přetvořil v tzv. Národní shromáždění, které mělo svou funkci vykonávat do říjnových voleb. Prvním předsedou vlády se stal dr. Karel Kramář, první ústava byla přijata podle francouzského vzoru.

Na Slovensku byla vyhlášena samostatnost 30. října 1918 dokumentem zvaným Martinská deklarace. Byla zde doba Národního výboru, Slovenská národní rada. Z členů SNR byli nejznámější Matúš Ďula, Karol Anton Medvecký, dr. Vavro Šrobár, dr. Pavol Blaho, Andrej Hlinka, dr. Ferdinand Juriga. Vznikl nový stát, ale dobojováno ještě nebylo. Němcům se nezdálo, že v novém státě budou moci žít pouze jako rovný s rovným, a že přijdou o své výsady, a tak se vzbouřili a požadovali oddělení jimi obývaného území od nového státu. Musela zasahovat armáda. Stejně tak musela zasahovat i v případě Maďarů na Slovensku.

Vznikl nový stát, ale s ním i další problémy, jako třeba, kudy povedou hranice. S Polskem bylo jednáno i státní hranici ukončeno až v r. 1920. Složitě bylo vytyčeny hranice s Maďarskem, kde vzhledem k tisícím letům existence Uher historická hranice v podstatě neexistovala. Maďaři se nechtěli vzdát Podkarpatské Rusi, která byla de jure připojena k Československu až v r. 1919, byť její obyvatelé volali po připojení k Československu. Stejně tak volali po připojení k Československu Lužičané. Stejně tak volali jak víme, k připojení Lužice nedošlo.

V. Kasjaněko

Listopadová zastavení

Listopad je měsícem smutným, neboť se příroda připravuje na zimní spánek. Toť názor mnoha lidí a snad i důvod, proč listopad tolik neinspiroval umělce.

Co do dění a mnoha událostí však ani zdaleka chudý není. Mnohé události, jež se odehrály právě v listopadu, se natrvalo zapsaly do dějin. Jedna taková událost, že s následky krajně tragickými, byla bitva na Bílé Hoře, ke které došlo dne 8. listopadu 1620. Samotný průběh bitvy nikterak tragický nebyl trvala zhruba dvě hodiny a ani mrtvých a raněných mnoho nebylo. Tragické však bylo to, co následovalo. Ještě týž den, kdy byla proběhla, nastalo v Praze bezudné rabování, následovala konfiskace majetku české šlechty a jeho přidělení věrným císaři převážně šlechtě mluvící německy. Konfiskaci doprovázelo zatýkáni, které vyvrcholilo popravou sedmadvaceti českých pánů na Staroměstském náměstí 21. června 1621.

V roce 1627 byly zakázány v českých zemích nekato-lická náboženství a kdo nechtěl přejít na katolickou víru, měl pouze možnost odejít do ciziny. Mnozí z těch, kdož odcházeli věřili, že císař své rozhodnutí zruší a budou se moci vrátit, proto neodcházeli daleko za hranice. Centrem pobělohorských exulantů se stalo převážně Slovensko. Všichni víme, že se tak nestalo a naopak vůči českým zemím použil císař tzv. práva propadlého království. České záležitosti řídil úřad ve Vídni a historická česká práva nikdy obnovena nebyla. Další ranou byla třicetiletá válka, která se tu projevila ve své nejzrušnější podobě, za což mluví fakt, že po válce zůstalo v Čechách ze dvou milionů obyvatel před válkou, pouze osm set tisíc. Země byla hospodářsky rozvrácena, utužilo se poddanství a ruku v ruce šly germanizace a rekatolizace. Kolik spálili jezuité českých knih asi už nikdo nespočte. Města se v podstatě poněmčila jediným nositelem českého jazyka byl venkovský poddaný lid. To nám tedy dala vláda Habsburků!

11. listopadu 1918 skončila první světová válka a to příměřím mezi Německem a Francií v Campiegne. Vyžádala si deset milionů mrtvých, obrovské hospodářské ztráty a lidská utrpení, která vyčísřit nelze. Změnila se mapa Evropy, kdy v troskách Rakousko-Uherska vznikly nové státy, mezi nimi i Československo. Dále vzniklo Rakousko, Maďarsko, jižní Slované se spojili v Jugoslávii, Sedmihradsko připadlo z největší části Rumunsku, část jižních Tyrol Itálii. Dále se sjednotilo mezi Rakousko a Rusko rozdělené

Polsko, Německo ztratilo Alsasko a Lotrinsko, které získalo ve válce s Francií v letech 1870-71, dále ztratilo ve prospěch vítězné Francie a Anglie své kolonie v Africe. Na Rusku získalo nezávislost Finsko, Lotyšsko, Litva a Estonsko, poslední državy ztratilo též Turecko, čímž Ostonská říše v podstatě zanikla.

A co nového u nás doma? Ve dnech 13.14. listopadu 1918 se uskutečnilo první zasedání prozatímního Národního shromáždění vzniklého z Národního výboru, který 28. října 1918 vyhlásil samostatnost. Jeho rozhodnutím byli Habsburkové zbaveni trůnu, byla přijata prozatímní ústava, sestavena prozatímní vláda v čele s dr. Karlem Kramářem T.G.Masaryk byl zvolen prvním prezidentem.

17. listopad je znám jako Mezinárodní den studentstva. O vyhlášení tohoto dne, jako památný den studentů, padly návrhy již během války. Oficiálně byl vyhlášen Mezinárodním dnem studentstva v Praze na mezinárodním kongresu studentů v r. 1946. Vznikl na památku českých studentů zastřelených okupanty 17. listopadu 1939. Zavraženi českých vysokých škol a uvěznění studentů, jež následovaly, byly součástí plánu nacistického Německa, jak zlikvidovat český národ českou inteligenci nemohli potřebovat.

Čím byl 17. listopad 1989 to jistě dokáže čtenář posoudit sám, stejně jako i to, co si občané vyzvonili klíči.

Dne 23. listopadu 1457 umírá český král Ladislav Pohrobek tento muž respektive mladík se nijak významně do dějin nezapsal. Jeho smrt však na půl tisíciletí vrhla stín na Jiřího z Poděbrad, o kterém se spekulovalo, že má prsty v Ladislavově smrti, aby se stal králem. Až exhumace a podrobné prozkoumání Ladislavových ostatků, před čtvrt stoletím dokázaly, že Ladislav skutečně zemřel přirozenou smrtí, čímž byl Jiří svého obvinění zproštěn.

29. listopadu 1378 umírá Otec vlasti, český král a římský císař Karel IV.

Ve dnech 29. listopadu -1. prosince 1943 se sešla v Teheránu první z konferencí hlavních států protihitlerovské koalice, kde se její představitelé premiéři SSSR a Velké Británie J.V.Stalin a W.Churchill a prezident USA F.D.Roosevelt a ministři zahraničí Molotov, Eden a Hull dohodli na společném postupu proti hitlerovskému Německu. Hlavním bodem bylo otevření tzv. Druhé fronty v západní Evropě.

V. Kasjaněko

Oblíbené tváře

Centrum pro výzkum veřejného mínění po čase opět zveřejnilo výsledky výzkumu žebříčku popularity našich politiků. A kdo obsadil přední místa?

Na 1. místě se, ostatně jak už je tomu v posledních letech obvyklé, objevil vždy mladý sympaták Standa Gross (62%). Sice si o 4% pohoršil, ale tato procenta jistě představují pokutované řidičky při akcích typu Kryštof apod.

Na 2. místo pomyslného žebříčku se nám vyšplhal exprezident Havel (55%). Některým lidem se zřejmě zželelo našeho nejpobulárnějšího a nejdražšího důchodce. Dokonce dohnal i našeho stávajícího prezidenta Klause (55%), který si pohoršil svůj bodový stav o 5%. Zřejmě se tak ukazuje, že prezidentování v našem Absurdistánu, je opravdu nepopulárním povoláním.

Čtvrté místo obsadila stálice naší politické top pětky,

paní ministryně školství Petra Buzková (50%)

Tyto výsledky mě však vedou k zamyšlení nad tím, jak stále tíží politici mohou vyhrávat výzkumy popularity, oblíbenosti a kdoví čeho, když je na ně mezi obyčejnými lidmi stále více stížností. Jak může být Buzková čtvrtá, když učitelé stále hrozí stávkami, školy nemají peníze ani na provoz, natož na pomůcky a výplaty pro učitele. Jak může Gross suverénně vést v oblíbenosti mezi občany, když se o policii dozvídáme jen to, kdo kdy bral úplatky, že se naše pohraničí stává rájem pedofilů, že kriminalita roste, že se v zájmu naší bezpečnosti zvýšil počet odposlechů na tolik, že se u nás šmiruje víc než za totáče apod.?

Kdy už si voliči uvědomí, že mohou volit a chválit nové tváře a ne jen ty, které vidí denně ve zprávách?

Martin Mynařík

Evropská normalizace a "Normalizace"

Dlouho jsem žil v domněni, že mnohonárodní týmy evropských vědců již dokončily unifikaci a standardizaci technických norem a proto se musí technici v celé Evropě snadno domluvit. Vždyť všude se přece počítá ve stejných jednotkách, platí stejné míry a váhy i normalizované postupy. Alespoň jsme se to tak učili na základní a střední technické škole od 60.let 20.století. Jako základ nám byla vštěpována francouzská jednotková soustava SI (mající původ již ve Velké francouzské revoluci) a z ní odvozené technické normy ICE, kteréžto byly převzaty i všemi státy komunistické RVHP.

Jaké bylo ale moje překvapení po tzv. "pádu železné opony", když jsem zjistil, že výše uvedenou soustavu SI a normy ICE používá pouze Francie, a to ještě ne celá. Každá ze zbývajících "mocností" na západ od našich hranic lpěla tvrdě na svých tradičních jednotkách a normách. Firmy z Německa neslyvly nic z norem DIN a hýčkaly si svoje absolutní a přetlakové atmosféry, bary i milimetry vodního sloupce. Britské a jim podřízené firmy zase trvaly na svých normách BS (British Standards) i s jednotkami jako libra na gallon apod. Stejně tak Holanďané zbožňují americké normy APL, ASME a nedají na ně dopustit. Žádná celoevropská unifikace tedy nefungovala.

Teprve asi za posledních 10 let sestavily "kolektivy" mně neznámých evropských technických úředníků několik set tzv. Evropských technických norem (ETS), které však mají pro některá odvětví pouze doporučenou platnost. Vypadá to, že jedině dva státy v Evropě, které přebírají všechny nové normy jako závazné, jsou nástupnické státy bývalého Československa (viz ČSN EN, SNEN.) Závěrem lze tak na téma "Evropská technická normalizace" podotknout pouze jedno: pro skutečnou evropskou standardizaci a normalizaci (v lepším smyslu slova) bylo za 50 poválečných let uděláno velmi málo a teprve v posledním desetiletí se vše horkotěško dohání, přičemž se často nahání kvantita na úkor kvality.

Nyní ke druhému, horšímu významu slova Normalizace. Patřím bohužel již mezi padesátníky a tak je v mé paměti navždy zaznamenán tento ponurý termín z počátku 70.let. Tehdy nejrovnější z rovných komunistických vládců tak označovali styl a cíl své vlády. Mělo jít, dle jejich výkladu, o opětovné prosazování "starých, dobrých a osvědčených" sovětských a komunistických pouček, idejí a norem a to

tvrdým nátlakem (tedy asi něco jako obdoba rekatolizace a inkvizice v českých zemích v 17. století.) S údivem a tichým opovržením jsem byl tehdy nucen sledovat, jak obrovské množství mnou dříve obdivovaných veličin (předních umělců, ale v menší míře i sportovců, vědců a techniků) začíná pod existenčním nátlakem opět veřejně chválit ty, které po předešlé dva, tři roky kritizovali a odsuzovali, a naopak, odsuzovat ty osoby a myšlenky, které několik měsíců předtím ještě plamenně vyzdvihovali. Slova "národ, vlast", tak často v letech 1968/69 v médiích skloňovaná, z nich v průběhu dalšího roku zcela zmizela.

I když Evropská unie (česky to slovo tuším též znamená "svaz") dosud nedosahuje co do velikosti rozlohu sovětského impéria ze 70.let 20.století, přesto mi vztah současné české vlády, zákonodárných sborů, sdělovacích prostředků a dokonce i prezidenta republiky k ní připomíná až příliš vztah obdobných orgánů k Sovětskému svazu ve výše zmíněném období "Normalizace". Často mi až zamrazí v zádech, jak jsou si některé souvislosti podobné. Kam se třeba poděly projevy politiků a každodenní články o znovuzískané národní svobodě, o demokracii pro všechny, svobodě projevu, důrazu na tradiční křesťanské hodnoty, atd. z počátku 90.let? Místo sovětského politbyra má nyní pravdu vždy Evropská komise, případně Evropský soud. Místo normalizačních novotvarů ze 70. let, jako byla např. "třídní svoboda", "třídní boj", "boj za mír", máme nyní "lidská práva", "pozitivní rasismus", "odmítnutí kolektivní viny", "boj proti mezinárodnímu terorismu", přičemž poslední jmenované heslo je aplikováno stejně často, jako byl tehdy "boj proti imperialismu". Pikantní je i srovnání prezidentů republiky za komunistické prosovětské "Normalizace" a nynější evropské "Normalizace".

Tehdejší prezident, generál Ludvík Svoboda, v raném mládí český vlastenec a legionář, se za válečného období v SSSR stal tajným komunistou, který v rozporu s tehdejšími čs. vojenskými řády pomáhal prosovětským komunistům převzít v poválečném Československu moc. Pak však poznal na vlastní kůži "vděčnost" svých soudruhů, a na sklonku života, již jako zvolený prezident republiky, se snažil alespoň slovně mírnit následky a nátlak sovětské okupace a následně "Normalizace". Když se v zimě 1969 upálil na protest proti začínající "Normalizaci" před Národ-

ním muzeem v Praze student Jan Palach, vyjádřil prezident Svoboda politování nad tímto činem a vyslovil soustrast Palachovým rodičům.

Nynější prezident republiky, Václav Klaus, byl kdysi jako nadějný ekonom vyslán komunisty na několik stáží do "kapitalistických zemí". Ale hned v první dny naší "kulturní", nebo též "sametové" revoluce na sklonku roku 1989 pomáhal převzít moc chartistům, což mu vyneslo post "Prvního čs.ekonomy". Od počátku svého mocenského působení důrazně prosazoval neomezený ekonomický liberalismus (nebo-li kapitálový internacionalismus). Jako pozdější premiér samostatného českého státu podal přihlášku naší země do Evropské unie (mimořádně bez předchozího referenda). Později však, možná pod dojmem kopance od svých nových kamarádů, částečně určitě i z vypočítavosti, začal ve svých vystoupeních varovat před přílišným podřizováním se Evropské unii, což mu určitě pomohlo i ke zvolení prezidentem republiky. I v této funkci vystupuje, byť velice střídavě, proti neomezené moci Evropské unie. Když se v zimě 2003 upálil na protest proti nové politické "Normalizaci" před Národním muzeem v Praze student Jiří Adamec, vyjádřil prezident Klaus politování nad tímto činem a vyslovil soustrast Adamcovým rodičům....

I když platí heslo "Nevstoupíš nikdy dvakrát do stejné řeky", a žádná dějinná situace se přesně neopakuje, lze

přesto zobecnit možnosti a šance našich národů na přežití a samostatnou identitu. Úspěšnost těchto šancí může být podmíněna pouze splněním dvou podmínek:

1. Aktivní vystupování české, případně československé národní pospolitosti

2. Příznivá mezinárodní situace

Příznivá mezinárodní situace může být dosažena pouze dostatečnou silou a významem evropských národně orientovaných stran, tedy stran, politicky vystupujících ve svých zemích proti neomarxistům a ultraliberálům. Všechny národně orientované evropské pravicové strany, včetně našich RMS, musí spolupracovat, neboť jinak dojde k jejich likvidaci neústavními metodami nepřátel. Současné spojení levičáků a liberálů je smrtelným nebezpečím pro původní evropskou civilizaci. Jejich dlouhodobá vláda by mohla vést k zániku původní evropské populace, a to bez váleka a vyhazovacích táborů. Není asi těžké pochopit, že jeden z prvních kandidátů zániku je národ český. Stačí přece sledovat krivku porodnosti a mentalitu značné části mladé generace. Dnešní perspektiva je v tomto směru horší, než byla před 30lety. Stejně jako tehdy, i dnes vystihuje poměry v naší vlastní výstižný text z melancholické Krylovovy písně: "tahle noc nebude krátká"! Pokud se však podaří prolomit naší straně RMS nezáměrně voličů v příštích volbách, pak by tato noc zase tak dlouhá být nemusela.

Josef BUREŠ

S bolestí v srdci oznamujeme, že nás navždy opustila naše drahá maminka, babička a teta,
paní
Růžena KOVAČÍČOVÁ
(rozená Heřmánská)

Zemřela po krátké nemoci v pátek dne 14. 11. 2003 v Pardubicích.

Paní Kovačičová byla zakládající členkou místní organizace Republikánů v Pardubicích.
S křesťanskou pokorou a láskou snášela útoky našich společných nepřátel do poslední chvíle.
Čest její památce.

SYN S RODINOU
za RMS pan Dr. Miroslav Sládek

... a tak to vidím já

fesorky, která s pochopením pro naši radikalizaci po nás požadovala pouze klid, a mohli jsme se učit to, co jsme potřebovali. Také jsem později odmaturoval z angličtiny.

Potom přišel 21. srpen a trvalá přítomnost Sovětského svazu v naší zemi byla ještě zvyrazněna posádkami jeho armády. Je velmi nepřesné a zavádějící hovořit o srpnu jako začátku okupace. Okupování jsme byli fakticky od května 1945. Avšak od vpádu „spřátelených“ armád to bylo více vidět. Nevím, kolik ruských poradců a jak intenzivně se podílelo na čistkách po okupaci a zvláště v letech 1969 a 1970, kdy probíhaly tzv. prověrky, při kterých se Komunistická strana zbavila 500 tisíc svých členů. Asi se příliš namáhat nemuseli, vždyť už nacisté tvrdili při procesech po roce 1945, že by nikdy nedosáhli takových výsledků a gestapo by nikdy nezatklo tolik lidí, kdyby jim nepomáhali sami naši občané.

Okupanty přivítaly někde i hořící barikády z pneumatik, ničené byly směrové tabule a oni skutečně bloudili. Hrozily pěsti... Mnoho lidí využilo benevolentnosti Pohraniční stráže a emigrovalo. A to bylo také skoro vše, vášně začaly opadat, bylo zapotřebí se věnovat každodenním starostem o přežití. A nikomu to také nevyčítám.

Některí soudruzi včas převalili, někteří nestačili. A ti, když se vzpamatovali, začali v sobě pěstovat komplex zneuznaných geniů a trpce vyčítat svým bývalým druhům: „Počkejte, já vám ukážu o jak kvalitního člena přišla Komunistická strana.“ Že z toho bude jednou po letech Charta 77 to ještě sami sice nevěděli, ale přece jen jí dali do vínku, že nejsou proti socialismu, že jen chtějí dialog.

Mládež vydržela zlobit asi nejdéle. Při prvním významném datu na podzim roku 1968 vyvěsil školník opět rudé i československé vlajčky. Všechny rudé jsme hned ráno strhali a schovali. Začalo ihned vyšetřování. Hrozili nám, že nasadí policejní psy na jejich vypátrání. Předcházeli; jistě budete chtít jít studovat, budete potřebovat posudek... Konec konců i se studenty bůhví jak radikálními se lze domluvit. Nevstoupíme nikdy do stejné řeky, ale děje se v jiné formě přece jen opakují. Nemohu nevzpomenout dnešních studentů, kteří po listopadu 1989 vynesli 7 požadavků a najednou zjistili, že po dvou letech nebyl splněn ani jeden. Trochu si zaprotestovali, úplně apoliticky samozřejmě, a když trochu politiky, tak jedině té vládní. Někteří dostali neomluvenou hodinu, někteří se špatně učili, a proto propadli u zkoušek, pár dostalo výhodnou nabídku na stáž ve Spojených státech amerických, do čela stavovské unie usedli prověřeni a zase byl klid.

Okupace měla ještě jeden vedlejší účinek, který mohl mít pro naši zem ekonomický dopad. Vyvolala tolik obav, nejistot a zmatku, že většina škol odřekla účast na sklizni chmelu. Sice už tehdy kombajny byly, ale většina se sklízela ručně, asi tak, jak to známe z filmu Starci na chmelu. Zoufalému volání přeci jen ti odvážnější vyhověli a tak jsme jeli na chmel i my. A mohla to být pro některé z nás cesta poslední. Nevím už přesně, kde to bylo. Zastavila nás okupační hlídka a ruští vojáci s prstem na spoušti samopalu

106

Být připraven dnes nestačí

Pan J.Říha má velmi správné názory (Republika č.45), ale v dnešní době nereálné. Spoléhat na volby, sjednocení sil mimoparlamentních stran a hnutí, spoléhat na naši mládež a objektivitu sdělovacích prostředků, právě dnes, není možné. Ve společnosti, kde jsou zásady demokracie a svobody slova záměrně porušovány, je nutné najít odpovídající řešení. Program Republikánů na obnovu státní suverenity a prosperity nám jasně říká, co máme dělat, ale neměně důležité je, jak to uskutečnit. Pokud stát nedodrží základní pravidla lidské společnosti, neuznává základní hodnoty, pravdu, spravedlnost, objektivitu, zásady morálky a kulturnosti, pak všechno slušné, poctivé a čestné snažení je neúčinné.

Vládnoucí režim má dostatek prostředků, jak to vše potlačit a zničit. Pro úplnost si musíme uvědomit, že nemáme co do činění jen s naší vládnoucí kastou nové buržoazie a prodejních politiků, ale se silnou a nesmírně mocnou skupinou zahraničního kapitálu. Z pohledu "malého" človíčka se může zdát, jakýkoliv odpor proti nim zbytečný a marný. To bude asi jeden z důvodů, proč většina našich lidí ztratila zájem o politiku a odmítá se zapojit do veřejného života. Jak bojovat proti zmanipulovaným volbám, jak uspět u Ústavního soudu, který ani porušení ústavních práv poslance nepovažuje za neústavní, jak zamezit nezákonnému blokování příspěvku za volby Finančním úřadem, který nemá zájem ani ministerstvo financí napravit. Za podmínek, kdy se vládnoucí režim nemusí snažit dodržovat zásady demokracie a spravedlnosti nelze spoléhat na to, že se opozice prosadí právě demokratickým a poctivým způsobem, když to právě odpůrci mající zatím moc a vliv nenávidí a nepřipouští.

Nelze přece počítat s tím, že až se naše životní podmínky zhorší natolik, že se většina obyvatel vážněji zamyslí nad tím, kdo to zavinil a pak přestane volit ty, kteří to způsobili. Věřím, že to většina lidí ví už dnes a určitě je nevolí. Ví to i představitel režimu, ale právě protože nemohou spoléhat na většinu, tak si tuto většinu musí sami ustanovit, bez ohledu na zásady demokracie, na naší ústavu, která jasně deklaruje rozhodující vůli a moc většiny. Přes to všechno parlament odsouhlasil volební zákon, kde se počítá většina pouze z toho kousičku společnosti, která se k volbám dostává. Důkazem jsou poslední doplňkové volby do senátu, kde o zvolení senátorů rozhodovalo 10% (!!!) voličů. Mimo to je přímo odstrašující skutečnost, že o výsledku všech voleb rozhoduje Ústřední volební komise složená výhradně z jedné, a to vládnoucí politické strany. Kontrola ostatních veškerá

žádná! V tom máme jistotu, že jednota politických stran, ať pravicových nebo levicových, je v našem parlamentu a senátu nerozborná.

Nedělejme si iluze, že republikánský program bude chápán lépe než dosud, i kdyby byl sebekvalitnější. Pokud se lidé o něm nedozví, nelze očekávat jejich podporu. Politika vládnoucí kliky je tak naprosto jasná. Dělat všechno pro to, aby veškeré pokusy o zlepšení byly zlikvidovány už v zárodku. Za tím účelem si nasadili všude své lidi, kteří blokují a zastrašují radikální elementy, aby nebyli moc aktivní. Vidíme to na práci odborů, lékařů, učitelů, zemědělců, horníků, dopravčáků a dalších, kteří nejsou jednotní, a tudíž nemohou uspět se svými požadavky. Několik rozbíječů jednoty se ukázalo i v řadách republikánů. Jen se podívejte, jak je rozštěpená např. Moravská strana! Absolutně nemožná! Nebo strana důchodců. Ta zmizela v nové straně za Životní jistoty. Režim zakázal Republikánskou mládež, že vyvíjí politickou činnost! A pak se máme spolehnout na budoucí generaci, na naši mládež. Ta je přece záměrně vystavována těm nejhorším vlivům kriminality, drogám, sexu, násilí, neúctě k morálce a kulturní úrovni, čestnosti a sobeckosti. Stačí jim počítače, pornohry, diskotéky, technoparty. Vyřadí se na fotbal. Dá se s tím něco dělat? Dá, ale musíme mít jinou vládu. Musíme mít vlastní televizi, rozhlas a tisk. Nesmí o tom rozhodovat výhradně cizáci!

Je jasné, že vláda lidu nevěří. Proto se snaží, aby se složení národa změnilo. Vyhovují jí zásady EU, aby nikdo nebránil přílivu cizinců do země EU. Evropa se musí stát, včetně ČR, místem, kde se promíchají rasy a národnosti tak dokonale, že zmizí jakýkoliv náznak původních obyvatel. Směs nesourodých lidí nebude mít zájem o revoluce. Postačí jim chléb a hry. Jinak tu bude připraveno NATO. Nespokojenci budou jen teroristé a s těmi si poradí US ARMY. Lákavá budoucnost, že?!

Mnoho souvislostí si stále nedovedeme dát dohromady. Neznáme všechna nebezpečí, neznají je hlavně znechucení občané, na které také spoléháme. Těžko se nám vymýšlí, jak z toho ven. Vnitřní hlas napovídá, že po dobrém to asi nepůjde. Ale třetí válka? Musí přece existovat jiné, lepší řešení. Ví někdo, jak odstranit, nebo alespoň narušit tu strašnou moc peněz? Pokud bude v USA zvolen prezident pokrokových názorů, skončí jako Kenedyové.

Vyzývám občany, aby přemýšleli, jak uzdravit "nemocný svět". Té bídě a chudobě je už příliš mnoho. Potvrzují to i statistiky OSN. Josef Janda

nashuatec

1205

kopírka a tiskárna formátu A4
rychlost 12 kopií i tisků za minutu
výstupní kvalita 600 dpi
jedno zařízení v kanceláři
s jedním společným materiálem
jednou skenuje, mnohokrát tiskne
standardní paměť 8 MB, ostrý a čistý tisk
kopírování fotografií - FOTOREŽIM
plně uspokojí vaše potřeby
v oblasti běžné práce s dokumenty

Cena 1 kople 0,38Kč

1205
kopírka + tiskárna
19.900,-
tiskový modul zdarma

RS
REPROSERVIS
Brno, Křížová 4, tel.: 543 249 778
Jihlava, Masarykovo nám. 43, tel.: 567 308 444
Znojmo, Dr. Milady Horákové 5, tel.: 515 221 285
Žďár n. Sázavou, Nádražní 33, tel.: 566 628 289
www.reproservis.cz

Ceny jsou uvedeny bez vo. lehkého příslušenství, bez tonaru a bez DPH 21%.

"Teroristický útok na USA 11.9.2001" je velký podvod- III.

VI.
Nejen Sherlock Holmes či Hercule Poirot, ale i každý podprůměrný detektiv si při vyšetřování zločinu klade základní otázku Cui Prodest (Komu to prospívá?)

Jestliže ze samotné války proti Afghánistánu nejvíce vytěžila energetická lobby, hlavním vítězem z 11. září 2001 je vojenskoprůmyslový komplex. Jeho nejpošetilejší naděje jsou nyní vrchovatě naplněné. Především G.Bush jednostranně vypověděl smlouvu ABM, která stanoví meze dalšímu zbrojení. Navzdory zjevnému selhání CIA v souvislosti s událostmi 11. září nebyl její ředitel odvolán, ale dotace z rozpočtu pro ni okamžitě vzrostly o 42%. Vojenský rozpočet Spojených států, který od rozpadu SSSR klesal, se náhle závratně zvýšil. Nyní dosahuje téměř 400 miliard dolarů a to za situace, kdy závody ve zbrojení již skončily a USA již nemají žádného závažného nepřítele.

Zánik SSSR znamenal obnovení tzv. Velké hry. Výraz Velká hra poprvé použil v 19. století Rudyard Kipling a znamená zápas o vliv v oblasti středoasijských republik, který vedou mocnosti. V této oblasti existují značné zásoby ropy, zemního plynu a dalších surovin. Bush si vytvořil vládní tým z velkých osobností petrolejářské lobby. Poradkyně pro národní bezpečnost C. Riceová je bývalou čelnou funkcionářkou ChevronTexaco. Ministr vnitra Gale Norton pracoval pro British PetroleumAmoco a pro Delta Oil. Viceprezident Dick Cheney je někdejší předseda správní rady firmy Halliburton (největšího producenta ropného zařízení na světě.) Bushova administrativa ustavila skupinu pro rozvoj národní energetické politiky (NEPD), jejíž jednání jsou přísně utajena. Komentátoři se shodli, že prvotním cílem NEPD je vytěžit zásoby uhlodíků v Kaspickém moři. Otázkou je, jak dopravovat ropu a plyn bez závislosti na Rusku, nebo Iránu. Proto vznikl projekt potrubí přes Pákistán a Afghánistán. Talibánci, málo zkušení v diplomacii však požadovali pro Talibán mezinárodní uznání a vysoké tranzitní poplatky, když je nezískali, jednání přerušili. Podle vyjádření pákistánského diplomata Niaze zaujala tehdy americká delegace výhrůžný postoj a v polovině července oznámila, že spor se bude řešit použitím zbraní.

Tzv. atentáty z 11. září umožňují maskovat jako legitimní operaci to, co ve skutečnosti není ničím jiným, než klasickým koloniálním tažením. Operaci Enduring Freedom řídil v Národní bezpečnostní radě USA Zalmay Chálilzad, syn poradce bývalého krále Záhira Šáha. Studoval v Americe na Chicagské univerzitě, za války proti SSSR v Afghánistánu byl v úzkém spojení s CIA. Za vlády Billa Clintona pracoval pro Rand Corporation a pro UNOLOCAL. Ministerským předsedou se stal Hamid Karzái, který za války proti SSSR udržoval úzký osobní styk s ředitelem CIA Williamem Caseyem. Stal se blízkým přítelem Bushovy rodiny a byl zaměstnán v UNOLOCAL. 9. února 2002 uzavřel Hamid Karzái se svým pákistánským protějškem, generálem Mušarafem, dohodu o výstavbě středoasijského ropovodu. Další články k těmto událostem:

V článku "Kdo a co posiluje terorismus", od nekonformního anglického novináře Johna Pilgera, uveřejněného v deníku Metro 23. října 2001 se píše: Islámská lidé zdaleka nejsou hlavními teroristy světa jsou především obětmi a to obětmi amerického fundamentalismu, tažení, jehož síla vojenská, strategická a ekonomická je největším zdrojem terorismu na světě. Ohledně G. Bushe, říci po teroristických útocích na New York, že Americe byla vyhlášena válka je humorné. Co žiji, vede Amerika válku proti velké části lidstva.

Obdobně významný americký vědec Noam Chomsky

analyzuje v článku "Terorismus zbraň mocných" uveřejněném v prosincovém (2001) čísle francouzského měsíčníku LeMonde úlohu USA jako hlavního nositele terorismu. V jeho knize Perspektivy moci, která vyšla v roce 1998 v češtině, najdeme pečlivě zdokumentované doklady státního terorismu USA.

Na otázku "Jaké cíle sledují mocipáni z Washingtonu po sesazení talibánského režimu?" odpovídá v listě Unserer Zeit francouzský novinář Pierre Poulin: "Dnes mohou už jen naivní lidé věřit, že jim jde o lidská práva a svobodu pro Afghánce. Neboť pak by Washington nesměl tyto islámské fundamentalisty, jejichž krajně reakční ideologie byla známa od počátku, nikdy před tím podporovat. Málo věrohodné je také, že Washingtonu jde pouze o rozbití Ládinových základů."

V knize "Dolary na teror" píše francouzský odborník na Afghánistán Richard Labéviere následující: Patrně právě zájmy amerických velkokoncernů o ropu a jiné nerostné bohatství přiměly Washington podpořit uchopení moci Talibánem v Afghánistánu v letech 1994/95. Dnes usiluje o jeho pád, neboť místo něho hodlá dosadit k moci jinou feudálně islámskou koalici, plně závislou na vojenské a finanční podpoře USA. Na území středoasijských republik je bohatství ropy, plynu, uhlí, mědi, wolframu, zinku, železa, uranu a zlata. Středoasijské ropné zdroje se prý rovnají zásobám celého Arabského poloostrova. Kazachstán má největší těžbu chrómu na světě. V Kazachstánu už americká ropná společnost Chevron investovala 20 miliard dolarů. Hlavním problémem není omezenost zásob ropy a plynu a jejich těžba, ale cesty k jejich vývozu na světový trh.

Dokonce i francouzský ministr zahraničí Hubert Védrine se ve francouzském rozhlasu France Inter 6. února vyjádřil, že: "USA vykazují tendence přistupovat k mezinárodním záležitostem jednostranně, bez konzultace s ostatními, a to počínaje jejich interpretací, jejich zájmy a způsobem dejme tomu prospěchářským."

V článku "Al Gore ostře kritizoval G.Bushe" v Britských listech dne 26.9.2002 se uvádí: "Po 11. září jsme měli nesmírné sympatie, dobrou vůli a podporu z celého světa," uvedl Gore. "Tu jsme vyplývali a za pouhý rok jsme ji nahradili strachem, úzkostí a nejistotou, nikoliv nad tím, co udělají teroristé, ale nad tím, co uděláme my."

V pondělí kritizoval ohledně Iráku G.Bushe i bývalý americký prezident Jimmy Carter, který uvedl, že vojenská akce proti Iráku bez souhlasu OSN by byla vážnou chybou, která by uvedla Spojené státy v nebezpečí. "Je to radikální ústup od tradice, které utvářely politiku našeho státu, kterou provádějí Demokratičtí i Republikánští prezidenti za posledních padesát let?" konstatoval Carter.

V článku "Povinnosti občana je nemlčet" v Britských listech dne 26.9.2002 se píše o trpké zkušenosti Anity Roddick, zakladatelky mezinárodního řetězce obchodů s kosmetikou The body shop se současnými americkými sdělovacími prostředky: Má kritika G.Bushe byla změněna v nenávisť proti zemi, již tento člověk stojí nyní v čele. Je to zjevně přirozeným důsledkem atmosféry, která vzniká, když prezident ve funkci sděluje svým poddaným, že "bud' jste s námi, anebo jste s teroristy". Kritizujete-li Bushe, znamená to, že se přátelíte s bin Ládinem. Ta "logika" je neuvěřitelná. T.Roosevelt totiž veřejně vyhlásil: "Oznámí, že se nesmí kritizovat prezident, anebo že musíme veřejně podporovat prezidenta, ať dělá cokoliv, ať je to dobré nebo špatné, je nejenom nevlásteňecké a servilní, ale je to z morálního hlediska zradou na americké veřejnosti."

... a tak to vidím já

začali prohlížet autobus. Největším nebezpečím bylo to, že byli natolik vyděšení, asi vlivem jejich propagandy, že se potili a vyloženě třásli. Každý prudký pohyb byl nebezpečný jako ve lví kleci. Nedělám z nás hrdiny, ale myslím, že nikdo strach neměl. V takovém věku se většinou lidé nebojí. Také mi z té doby zůstala nevyřešena jedna důležitá otázka. Proč se člověk v době, kdy má před sebou (alespoň statisticky) dobrou polovinu století nebojí a hledí do ústí samopalu okupačního vojáka přemýšlí o tom, zda by nestálo za to prudce se pohnout a řídit se heslem „Koho boží milují, umírá mlád?“ A proč v době, když už mu těch let moc nezbyvá a vše nejlepší má za sebou se bojí o každý den? Křivým zrcadlem nastaveným celému národu byl zákon o odškodnění obětí okupace. Tou obětí byl celý národ a všichni občané, všem by měly být nahrazeny škody a léta života, pokud to vůbec lze.

Vyhodnocení soutěže pro čtenáře týdeníku Republika

V dubnu tohoto roku vyhlásila redakce týdeníku Republika spolu s prodejnou Pafaas v Liberci soutěž o zajímavé ceny. S podmínkami soutěžen byli čtenáři pravidelně seznamováni na stránkách našich novin a také každý měsíc byli vylosováni čtenáři odměnění hodnotnými cenami. Tak velký ohlas, jaký měla tato akce jsme zcela upřímně neočekávali. Proto také patří dík nejen všem účastníkům, ale také především spoluorganizátorovi prodejně Pafaas v Liberci. Jak jsme slíbili na počátku roku proběhlo v prosinci velké slosování, do kterého postoupili všichni účastníci.

Nyní přinášíme výsledky velkého slosování:

1. Dětská akumulací motorka v hodnotě 3 490Kč pro Petra Daňka, Karlovy Vary
2. Přenosný televizor s rádiem pro Bohuslava Krejčířika, Žatec
3. Porcelánová lampa s hodinami na dálkové ovládání pro Kateřinu Zlámalovou, Břeclav
4. Deset dalších hodnotných cen pro Jiřího Doležala-Brno 2, Alenu Vojířovou-Beroun, Jaroslava Novotného-Tišnov, Marii Gónderovou-Ostrava, Ladislava Molla-Náhod, Josefa Konvalinu-Šum-perk, Annu Horkou-Pardubice, Jana Nepřaše-Praha 4, Michala Ovčáčka-Zlín, Karla Bureše-Ústí nad Labem

Oznámení čtenářům Republiky

Vzhledem k termínům vánočních a novoročních svátků vyjde poslední číslo Republiky v roce 2003 v pátek 19. prosince a první číslo v roce 2004 v pátek 9. ledna. Těšíme se na Vaši přítel i v příštím roce.

Výzva

Vyzýváme autorku poslední uveřejněné kresby v našem týdeníku slečnu Marušku Šafaříkovou z Hradce Králové nebo její rodiče, aby se ozvali na telefonní číslo 608322323. Redakce se omlouvá za nedopatření, se kterým byla ztracena zpáteční adresa. Chceme však tuto chybu napravit co nejdříve tak, aby dárek dorazil ještě před vánocemi.

Za pochopení se omlouváme a přejeme nejen hezké a veselé Vánoce, ale také úspěšný Nový rok.

